

Dispositioner ere lige saa gyldige som den anden Art. Med Hensyn til de øvrige Bemærkninger angaaende § 2 kan jeg, som sagt, ikke tro Andet, end at hele Bestemmelsen vil tabe meget betydelig i Kraft, dersom man vil give Mandens Kreditorer Ret til at holde sig til det, som saaledes var erhvervet af Konen. Dersom man vil tage det ud af dette lille Lovforslag, saaledes som det oprindeligt lød, der giver Anledning til hele denne Debat, saa at kun den Sætning bliver tilbage, at gift Kvinde selv er raadig over det, hun har erhvervet ved selvstændig Virksomhed, eller hvorledes man nu vil udtrykke det, tror jeg det vil være ganske overordentlig Minimt, hvad dette Lovforslag kan siges at nytte. — Med Hensyn til § 1 vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har sagt, at det er ganske ligegyldigt, om man har denne Bestemmelse eller ikke, fordi jeg naturligvis ikke har overset, at der er en stor Forskiel paa, om Noget indtræder ipso jure, eller kun naar Parterne betinge sig det; men jeg har sagt, at jeg troede ikke, det behøvedes, fordi Folk ligesaa let kunne, naar de ønske Saadant, opnaa det ved Hjælp af den bestaaende Ret, idet det virkelig ikke volder stor Uleilighed, naar man alligevel skal afslutte Egtepagt hvori det bestemmes, at Dit eller Dat skal være Konens Særformue, saa tillige at tilsgie disse Par Ord, at over denne Særformue er Konen berettiget til selv at raade; men det er jo forøvrigt et Punkt, det vist ikke er værd at forsøge videre. I det Hele er jo Sagens Stilling den, at der, saavidt jeg kan se, ikke er nogen stor praktisk Uenighed tilstede mellem dem, der have yttret sig, i Henseende til disse Bestemmelser, naar man overhovedet skal gaa videre. At man f. Ex. vil kunne blive enig om ikke at fordræ kongelig Konfirmation til Egtepagter, der indgaaes før Egtteskabet, om Forandring i Formen, hvorunder de skalde stiftes eller de andre ledsagende Omstændigheder, tvivler jeg ikke om. Jeg kan derfor kun, idet jeg henholder mig til, hvad jeg har sagt, atter vende tilbage til den Betragtningssmaaade, at dersom vi skulle ind paa noget mere end det foreliggende Forslag, maa jeg anbefale, at man lader Sagen gaa i Udvalg, thi blot ved at stille Endringsforslag, tror jeg ikke det kan naas, og jeg tror ogsaa, at naar man kommer ind paa de finere Spørgsmaal i hele denne Materie, om jeg maa kalde dem saaledes, kommer man ind paa Noget, hvor Forsamlingen ikke kan følge med eller ikke har Dybt dertil, fordi det bliver kjedeligt, naar man kommer ind paa de egentlig tekniske Detailler i denne Sag.

Ninestad: Det, jeg vilde have fremført, er for en væsentlig Del allerede fremkommet fra den høitærede Justitsminister, saa jeg kan indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Der blev baade før og nys af den høitærede Minister sagt, at, saafremt man vilde gaa videre

end det foreliggende Lovforslag, navnlig i den Retning, som det stillede Endringsforslag antyder, maatte det anses for rigtigt, at Sagen bliver overgivet til et Udvalg. Jeg vil i alt Fald, forsaavidt angaar den foreslaaede § 3, sige, at, forsaavidt den skalde blive vedtagen, maatte man hellere stemme mod Sagens Overgang til 3die Behandling eller i alt Fald, hvis man henviste Sagen til et Udvalg, være enig om, at det, saaledes som den ærede Forslagsstiller forudsatte, blev et Begravelsesudvalg, thi det, at Thinget vedtog en saadan Bestemmelse som den, Endringsforslagets § 3 gaar ud paa, vilde jeg ansæ for et aabenbart Vidnesbyrd om, at Thinget ikke ønsker denne Sag fremmet, Noget, hvorfor der ogsaa kunde ansøges meget gode Grunde. Man kunde saaledes mene, at det, der her foreligger, er for Lidt, og at i det Dieblit man gaar ind paa hele Spørgsmaalet om Formueforholdet mellem Egtefæller, er det Noget, der ikke egner sig til Behandling ved det private Initiativ; men jeg siger, at Vedtagelsen af en Bestemmelse som den i § 3 vil jeg ansæ for et ubetvibeligt Vidnesbyrd om, at det ikke kan være Thingets Alvor at ville have dette Forslag fremmet, thi jeg kan aldrig tro, at Thinget for Alvor vilde vedtage en saadan Bestemmelse som den, at en Husfru ved at drage bort fra sin Mand, skalde tvinge ham til at opløse hele Formuefællesskabet, sælge de Gjenstande, som høre derunder, og dele Udbyttet med hende. Et saadant Forslag vilde, som det forekommer mig, være ganske enstydigt med Forbud mod Egtteskab i den hæderlige Bondestand; thi jeg ser ikke rettere, end at ingen Bonde lettelig vilde kunne indlade sig paa at gifte sig, naar han var udsat for, hvad Dag det skalde være, at Konen drog bort fra ham og tvang ham til at sælge Gaarden. Naturligvis, hvis han forveien havde Gaarden, kunde han sikke sig ved at oprette Egtepagt; men foruden at det altsaa vilde medføre, at der nødvendigvis maatte oprettes Egtepagt, vilde en saadan ikke kunne hjælpe derpaa under alle Omstændigheder. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det vilde være enstydigt med at fordømme hele Bondestanden til Pebersvendestand. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) mente jo vel, at Husfruen ikke fik en Dre mer, end hendes Lovlige Ret var; men det tror jeg dog egentlig ikke, man kan sige. Jeg tror ikke, at det enten efter vor Ret eller efter noget som helst andet Lands Ret eller efter filosofisk Ret eller moralsk Ret eller nogensom helst Ret kan siges, at en Husfru, under Forudsætning af, at man gaar ud fra Formuefællesskabet, skalde uden nogen fra den anden Side given Grund ganske villkaarlig kunne fordræ det Fællesskab, der fra Først af er forudsat som bestaaende livsvarigt mellem Egtefolkene, hævet og sig overdraget det halve Bo, uden engang at overtage nogen Forpligtelse til at forsørge Børnene, men ladende